

Остап зворушений зійшов по ступнях на подвір'я й тут обняв першого діда, якого стрів, і поцілував. Се був Прокіп Верета. Він спирався на палицю — руки й ноги у нього тряслись.

— Народ став плакати з радощів:

— Нехай пану Господь простить...

— Нуте, хлопці, гукав Остап. Я й забув. Пошукати мені десь у льоху того шляхтича, якого вчора замкнули за правдиве слово.

Народ кинувся шукати. Слуги зараз показали. За хвилинку вивели звязаного Ярчевського.

Зін, коли дізнався, що тут сталося, дуже зрадів і обняв Остапа.

— Спасибі, пане брате, — таким ділом змиєш усі гріхи твого нещасливого батька, якому взуїти розум затьмили.

— Еге-ж! а де взуїт, славний капелян?

— Ого! Йому одному не повелось, говорив один козак. Його зразу повісили.

— Тепер ідіть собі, люде добрі, додому — привітайте від мене своїх жінок та діток — грамоту віддаю вашій старшині громадській...

— Грамоту треба занести до актів, каже реєнт.

— Роби, як знаєш, аби добре було й по закону. А тепер, хлопці, прошу вас, зруйнують це прокляте кубло, щоб не восталося й земля на камені. Я вже не пан його, а простий козак, ваш товариш. Тепер ти, батьку отамене, приказуй далі.

Карпо розпорядивсь, як треба. Навантажили вози усяким добром. Замок згорів, а решту поруйнували, підпаливши порох у льохах. Козаки, відпочивши між Красноставчанами, помандрували на Січ.

Карпо передав ватагу найстаршому сотникові, а сам з Остапом поїхав у ліс, у балку, поклонитися могилі й забутого діда Охріма та навідатися до Максима.

КІНЕЦЬ.